

Spørgsmaal kunde være af Interesse, at det kunde staa vedkommende Embedsmand frit for at faae Sagen prøvet ved Domstolene, men at der var en anden Deel af Sagen, der i de allerfleste Tilfælde var den, som egentlig skulde afgjøres og bedømmes, om hvilken det ærede kongevalgte Medlem erkjendte, at denne Side af Sagen dog rigtignok maatte siges ikke egentlig at ligge for Domstolene. Dette vil jeg bede det ærede Medlem (Kier) om at lægge note Mærke til, thi det indeholder for mig den egentlige Kjerne i Sagen. Ved det Forslag, som jeg har fremsat, har det for mig ikke stillet sig, som der var nogen Hovedvanffelighed tilstede med Hensyn til det factiske Spørgsmaal, fordi det virkelig forholder sig saaledes, som det ærede kongevalgte Medlem bemærkede, at det Factiske i Almindelighed er klart. Men, hvad der er det Vanffelige, det er at afgjøre, hvorvidt den Opførelse, som Embedsmanden har vist, er af den Bessaffenhed, at den maa betegnes som mislig, og dernæst om der da foreligger en Mislighed af den Bessaffenhed, at den maa berøbe ham den for hans Embedsstilling nødvendige Afgtelse og Tillid. Dette Spørgsmaal vil nu det ærede Medlem for 11te Kredts (Kier) ogsaa have henviist til de almindelige Domstole, men deri troer jeg, at det ærede Medlem har Ret. Hvor høit man nemlig end kan sætte Domstolene — og jeg tør nok tiltroe mig i saa Henseende ikke at behøve at vige for Noget —, saa mener jeg dog, at man maa erkjende, hvad jeg ved en lang Erfaring er bleven bestyrket i, at der er visse Kredse af Anliggender, hvis Afgjorelse man til Held for en hund og god Bedømmelse bør henlægge andesteds. Dette er Noget, som Enhver, der har havt meget med administrative Sager at gjøre, og som veed, hvilken Mængde af Sager der efter de bestaaende Love og efter Forsatningen allerede bliver afgjort af administrativt Bei, vil erkjende forholder sig saaledes. Spørgsmaalet dreier sig jo her væsentlig derom, om den Forseelse, som den vedkommende Embedsmand har begaaet, er af den Bessaffenhed, at den berøver ham den til at blive i Embedet nødvendige Afgtelse og Tillid, om den altsaa er af den Bessaffenhed, at han maa erkjendes for at

være uskiftet til at forestaae netop det Embede, som han bellæder. Det er dette, som jeg troer, at Domstolene ville have særdeles megen Vanffelighed ved at bedømme rigtigt, og jeg vil i saa Henseende netop tage det ærede Medlem for 5te Kredts (Drenbøll), som understøttede Forslaget under Nr. 2, til Indtægt, forsaavidt han henviiste til de Militaire. Hvorfor troer det ærede Medlem, at den administrative Myndighed, som der er Tale om i § 2, vil have ondt ved at dømme den Militaire? Det er, tænker jeg, fordi han antager, at civile Embedsmænd i Reglen ikke kunne gaae tilstræffelig ind i de Forestillinger, i Henshold til hvilke, det sædvanligviis bliver at afgjøre, om en Mand bør vedblive at være Officer eller ikke. Vel! men hvorledes kan da det ærede Medlem ville lægge Afgjorelsen af Sagen hen til den sædvanlige criminelle Domstol? Denne Betragtning maa jo nødvendigviis føre ham i en ganske anden Retning. I ethvert Tilfælde troer jeg dog, at det maa erkjendes, at selv om der ikke i den i § 2 omhandlede Myndighed maatte være, hvad der jo forresten godt kunde være, ogsaa militaire Elementer netop for saadanne Sagers Skyld — det var jo slet ikke utænkligt, at man kunde faae det indrettet saaledes — saa vil den dog bestaae af Mænd, der ere saa note kjendte med Administrationen i det Hele, at det vil ligge nærmere for saadanne Mænd end for de almindelige Domstole at kunne fælde en begrundet Dom om, hvorvidt en Embedsmand, der har opført sig paa den og den Maade, derved har mistet Noget af det, der udfordres til, at man kan betro ham hans Embedes videre Besørgelse. Jeg troer ogsaa, at den Omstændighed, at det ærede Medlem for 11te Kredts (Kier) havde overseet denne Side af Sagen, var Grunden til, at han ikke ganske rigtigt havde opfattet det Forhold, som blev fremhævet af et andet æret Medlem af Udvalget, der var Ordfører for Forslaget under Nr. 3 (M. P. Bruun). Naar dette Medlem nemlig sagde, at man efter Forslaget under Nr. 2 ofte vilde komme til at henvise Sagen igjen til den samme Domstol, som allerede engang havde dømt Embedsmanden, saa var dette, saavidt jeg skjønner, en fuldkommen rigtig Ind-